

РЕШЕНИЕ

№ 2208

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 17.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6648** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. Т. К., гражданин на Република К., [дата на раждане] в С. де К., чрез адв. Б. К. от АК Л. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, офис 2 срещу Заповед рег. № 513з – 8283/24.04.2020г. на началник на отдел „Миграция“ СДВР за отказ за издаване на разрешение за продължаване на срока на пребиваване на чужденец в Република България.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Правят се възражения за липса на мотиви и необоснованост на извода за формалност на брака. Въз основа на същия брак е било издадено предходно разрешение за пребиваване до 2018г. Действително, отношенията между съпрузите са се влошили и е предявен иск за прекратяване на брака, но същият не е сключен само с цел заобикаляне на закона. Не е взето предвид и обстоятелството, че чужденецът пребивава в страната повече от 34 години.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт И. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Подробни съображения развива в писмени бележки.

СГП, редовно уведомени, не изразяват становище по съществуването на спора.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства ведно с доводите на страните, от фактическа страна установи следното:

Административното производство е образувано по заявление №911082/21.01.2019г. за продължаване срока на пребиваване в Република България на Д. Т. К., гражданин на Република К..

Към заявлението са приложени всички документи по чл. 29 от ППЗЧРБ. Приложени са нотариално заверени декларации от Б. Я. А. от 26.06.2017г. и от 10.01.2019г., че сключеният брак с жалбоподателя не е фиктивен и не е с цел заобикаляне нормите на закона и получаване на разрешение за пребиваване. В декларацията от 10.01.2019г. Б. А. е посочила, че живее заедно със съпруга си в жилище, находящо се в район В., кв. Д., [улица] тя осигурява издръжката на съпруга си.

Видно от Удостоверение за сключен граждански брак, Б. А. и К. Т. са сключили граждански брак на 01.06.2012г. в [населено място].

На 08.11.2017г. е издадено предходно решение за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденеца със срок до 08.11.2018г.

По подаденото заявление е извършена проверка и е установено, че чужденецът живее на адрес кв. Д., [улица], без съпругата си. При проведено интервю в отдел „Миграция“ СДВР жалбоподателят е уточнил, че работи като строителен работник. Съпругата му живее в Л., но той не знае нейния телефон. Свързват се чрез общ познат.

На 06.04.2020г. са попълнени въпросници. К. Т. не знае имената на родителите на съпругата си, нито имената на нейните сестри и брат. От брака нямат деца. Посочил е че живеят заедно на адрес кв. Д., [улица]. Не са почивали съвместно, нямат съвместни любими занимания. Декларира намерение да живее със съпругата си. На същите въпроси Б. А. е отговорила, че не живее заедно с К. Т.. Не знае имената на неговите родители, не знае дали има братя или сестри и техните имена, нито дали има предходни бракове и деца. Запознали са се когато тя е започнала да чисти обитаваното от него жилище. Той е предложил да се омъжи за него, за което ѝ е дал 400 лева и едни златни обеци, които тя веднага заложила. Съвместно са живели 1 – 2 месеца. Всяка година идва в дома му 3-4 пъти за по 2-3 дни за да и даде по 200 лева. Последният път е била през месец март 2019г., почистила е къщата и е получила 100 лева.

Обстоятелството, че съпрузите не живеят заедно е безспорно установено по делото от обясненията на Б. А., от извършените проверки на адреса и от обясненията на живущата на същия адрес В. М., която познава кубинския гражданин, който живее на адреса от много време, поддържа двора на кооперацията и тя не го е виждала с жена.

Изготвено е предложение рег. № 513р – 29975/21.04.2020г. до началника на Отдел „Миграция“ за издаване на отказ за продължаване на срока на пребиваване на чужденеца в Република България, на основание чл. 26, ал. 3 във връзка с чл. 26, ал. 4, т.1, т. 4 и т. 6 от ЗЧРБ.

Издадена е Заповед рег. № 513з – 8283/24.04.2020г. на началник на отдел „Миграция“ СДВР за отказ за издаване на разрешение за продължаване на срока на пребиваване на чужденеца в Република България. Мотивите са, че може да се направи обосновано заключение, че бракът е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на пребиваване на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, подадена в срок, от адресата на акт, който подлежи на

съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган по чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта. Изложени са мотиви от фактическа и правна страна. Мотиви се съдържат и в становище рег.№ 513р – 29975/21.04.2020г. на СДВР, цитирано в оспорената заповед.

Нарушени са административнопроизводствените правила, което е довело и до неправилно приложение на материалния закон и нарушение на целта на закона, основания за отмяна на акта по чл. 146, т.3, т. 4 и т. 5 от АПК.

Административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 9, ал. 2 от АПК и чл. 35 от АПК да изясни всички факти и обстоятелства, които са от значение за случая.

Отказът за продължаване на пребиваването на чужденеца в страната е издаден на основание чл. 26, ал. 3 и чл.26, ал.4, т. 1, т. 4 и т. 6 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ, отказва се издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. В закона са посочени възможните хипотези, при които да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. В случая административният орган се позовава на т.1, т. 4 и т. 6 от разпоредбата на чл. 26, ал. 4 от ЗЧРБ, а именно на обстоятелствата, че съпрузите не живеят заедно, дават противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или за друга важна лична информация, както и заплащането на парична сума за сключването на брака извън обичайната зестра, които се доказват, видно от приетото за установено от фактическа страна.

Същевременно обаче не е взето предвид, че чужденецът пребивава на територията на Република България повече от 34 години, като от 01.06.2012г. сключва граждански брак с Б. Я. А.. Основанието за влизане в страната и пребиваване до 01.06.2012г. не е гражданския брак с българската гражданка. Не е изяснено кога жалбоподателят е влязъл на територията на Република България, въз основа на какви документи, на какво основание е пребивавал в периода от 1986г. до 2012г., както и до датата на издаване на предходното разрешение за продължително пребиваване. След като до датата на сключване на брака чужденецът е пребивавал в страната за период от 26 години, не може да се направи извод, че бракът е именно основанието да получи разрешение за пребиваване и е сключен с такава цел. Изброените в чл. 26, ал. 4, т.1, т. 4 и т. 6 от ЗЧРБ хипотези могат да бъдат основание да се предположи приложимост на чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ, но формалното им наличие не води до безусловен извод за брак, сключен с цел заобикаляне нормите на закона. В случая, комплексно преценени

фактите не сочат, че бракът е поводът и основанието за пребиваването на чужденеца в страната. Следва да се изясни на какво основание е пребивавал предходните 26 години и дали няма право на продължително пребиваване на друго основание. Административният орган не е извършил преценка за наличие на хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ за получаване на постоянно пребиваване на чужденеца като член на семейството на български гражданин от 01.06.2012г. до настоящия момент, ако е пребивавал непрекъснато на територията на Република България през последните пет години, за което са налични данни в административната преписка. Също така следва да се прецени и наличието на предпоставки по чл. 25, ал.1, т. 12 от ЗЧРБ, даващи възможност за придобиване на постоянно пребиваване на чужденец, който до 27 декември 1998 г. е влязъл, пребивавал и не е напуснал територията на Република България. Заявлението е подадено за разрешаване на право на продължително пребиваване, но такава имат по силата на чл. 24, ал.1, т. 5 от ЗЧРБ всички лица, за които има основание да им бъде разрешено постоянно пребиваване. В случая следва да се изясни дали Д. К. има право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал.1, т. 11 и т.12 от ЗЧРБ, след което административният орган да се произнесе в рамките на посоченото в заявлението искане за разрешаване на продължително пребиваване при приложение на чл. 24, ал.1, т. 5 от ЗЧРБ. Не е извършена и преценка относно продължителността на пребиваване на чужденеца в Република България, възрастта, здравословното състояние, семейното положение, социалната интеграция, съществуващи връзки в страната или липсата на връзки с държавата по произход, дължима на основание чл. 26, ал. 8 от ЗЧРБ.

При тези съображения заповедта е необоснована и незаконосъобразна и следва да бъде отменена, а преписката – върната на административния орган за произнасяне по заявлението, при съобразяване на мотивите на съдебното решение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I - во отделение, 43 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Т. К., гражданин на Република К., [дата на раждане] в С. де К., чрез адв. Б. К. от АК Л. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис 2 Заповед рег. №513з – 8283/24.04.2020г. на началник на отдел „Миграция“ СДВР за отказ за издаване на разрешение за продължаване на срока на пребиваване на чужденец в Република България.

ВРЪЩА преписката на началник на отдел „Миграция“ СДВР за произнасяне по заявлението за издаване на разрешение за продължаване на срока на пребиваване на Д. Т. К., гражданин на Република К., [дата на раждане] в С. де К., при съобразяване на мотивите на съдебното решение.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

